

VELYKŲ VIGILIJOS SKAITINIAI

Šventojo Rašto skaitinių (2-14 psl.), Krikšto (15 psl.) ir Žodžio (16 psl.) liturgijai

Privalomieji – pabraukti

Šventojo Rašto skaitinių liturgija

1. Pasaulio sutvėrimas: Pradžios 1,1-2,2

¹ Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę. ² O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę, ir dvasia iš Dievo dvelkė viršum vandenų.

³ Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ Ir šviesa pasirodė. ⁴ Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. ⁵ Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą naktimi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena.

⁶ Dievas tarė: „Tebūna skliautas tarp vandenų ir teatskiria vandenį nuo vandenų!“ ⁷ Dievas padarė skliautą ir atskyrė vandenį, buvusius po skliautu, nuo vandenų, buvusių viršum skliauto. Taip ir įvyko. ⁸ Dievas pavadino skliautą dangumi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, antroji diena.

⁹ Dievas tarė: „Tebūna sutelkti vandenys po dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!“ Taip ir įvyko. ¹⁰ Dievas pavadino sausumą žeme, o vandenų telkinį jūromis. Ir Dievas matė, kad tai gera. ¹¹ Dievas tarė: „Teželdina žemė augmeniją: augalus, duodančius sėklą, ir visų rūšių vaismedžius, vedančius žemėje vaisius su sėklomis!“ Taip ir įvyko. ¹² Žemė išželdino augaliją: augalus, duodančius savo sėklą, ir visų rūšių medžius, vedančius vaisius su sėklomis. Ir Dievas matė, kad tai gera. ¹³ Atėjo vakaras ir išaušo rytas, trečioji diena.

¹⁴ Dievas tarė: „Tebūna šviesuliai dangaus skliaute dienai nuo nakties atskirti! Teženklina jie metų laikus, dienas ir metus, ¹⁵ tebūna jie šviesuliai dangaus skliaute žemei apšviesti!“ Taip ir įvyko. ¹⁶ Dievas padarė du didžiulius šviesulius: didesnį šviesulį dienai valdyti ir mažesnį šviesulį naktiai valdyti, ir žvaigždes. ¹⁷ Dievas sudėjo juos į dangaus skliautą šviesti žemei, ¹⁸ valdyti dieną bei naktį ir atskirti šviesą nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad tai gera. ¹⁹ Atėjo vakaras ir išaušo rytas, ketvirtoji diena.

²⁰ Dievas tarė: „Teknibžda vandenys gyvūnų daugybe, teskraidą paukščiai viršum žemės po dangaus skliautu!“ Taip ir įvyko. ²¹ Dievas sukūrė didžiuosius jūros gyvūnus bei kitus judančius visų rūšių gyvūnus, knibždančius vandenyse, ir visus visų rūšių sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai gera. ²² Dievas palaimino juos, tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės! Pripildykite jūrų vandenį, o paukščiai tesidaugina žemėje!“ ²³ Atėjo vakaras ir išaušo rytas, penktoji diena.

²⁴ Dievas tarė: „Tepagimdo žemė visų rūšių gyvūnų: galvijus, roplius ir visų rūšių laukinius gyvulius!“ Taip ir įvyko. ²⁵ Dievas padarė visų rūšių laukinius žemės gyvulius, visų rūšių galvijus ir visų rūšių žemės roplius. Ir Dievas matė, kad tai gera.

²⁶ Tuomet Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal Mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jis ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus, ir visus laukinius žemės gyvulius, ir visus žemėje šliaužiojančius roplius!“

²⁷ Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą,

pagal savo paveikslą sukūrė jį;

kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.

²⁸ Dievas palaimino juos, tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvis, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams.“

²⁹ Dievas tarė: „Štai daviau jums visus visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, vedančius vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas. ³⁰ O visiems laukų gyvuliams, visiems padangių paukščiams ir visiems žeme rėpliojantiems gyvūnams, turintiems gyvybės alsavimą, maistui visus žaliuosius augalus.“ Taip ir įvyko. ³¹ Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, šeštoji diena.

¹ Taip buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė. ² Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, septintą dieną Jis ilsėjosi po visų darbų, kuriuos buvo atlikęs.

2. Tvanas: Pradžios 7,1-5.11-18; 8,6-18; 9,8-13

¹ VIEŠPATS tarė Nojui: „Eik į laivą su visa savo šeima, nes iš šios kartos tik tave vieną radau teisų savo akivaizdoje.“ ² Pasiimk po septynias poras visų švariųjų gyvulių, patinus ir pateles, o visų nešvariųjų gyvulių – po vieną porą, patiną ir patelę, ³ taip pat po septynias poras padangių paukščių, patinus ir pateles, kad išliktų jų rūšis gyva visoje žemėje. ⁴ Juk už septyneto dienų siųsiu žemėn lietu keturiasdešimt dienų bei keturiasdešimt naktų, ir visus gyvūnus, kuriuos padariau, nušluosiu nuo žemės paviršiaus.“ ⁵ Nojus taip ir padarė, kaip Dievas buvo jam įsakęs.

¹¹ Šeši šimtaisiais Nojaus gyvenimo metais, antro mėnesio septyniolikta dieną, būtent tą dieną prasiveržė visi didžiosios bedugnės šaltiniai ir atsivėrė visos dangaus skliauto užtūros. ¹² Lietus pylė ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. ¹³ Tą pačią dieną Nojus drauge su savo sūnumis Semu, Chamu ir Jafetu, žmona ir trim sūnų žmonomis įlipo į laivą, ¹⁴ jie ir visi visų rūšių žvėrys, visi visų rūšių galvijai, visi visų rūšių žemės ropliai ir visi visų rūšių paukščiai, visi paukščiai ir visi sparnuočiai. ¹⁵ Poros visų būtybių, turinčių gyvybės alsavimą, įlipo į laivą su Nojumi. ¹⁶ Įlipusiųjų buvo po patiną ir patelę visų gyvų būtybių. Jie įlipo, kaip Dievas buvo Nojui įsakęs.

Tuomet VIEŠPATS uždarė jį iš lauko.

¹⁷ Tvanas žemėje tęsėsi keturiasdešimt dienų. Vandenių daugėjo, ir jie taip iškėlė laivą, kad šis pakilo nuo žemės. ¹⁸ Vandenyys žemėje labai patvino, ir jų padaugėjo, o laivas plūduriavo ant vandenių.

⁶ Praslinkus keturiasdešimt dienų, Nojus atidarė laivo langą, kurį buvo įtaisęs, ⁷ ir išleido varną. Jis skraidžiojo šen ir ten, laukdamas, kol žemėje išdžius vandenys. ⁸ Tuomet jis išleido iš laivo balandį pažiūrėti, ar vandenys buvo nusekė žemės paviršiuje. ⁹ Bet balandis negalėjo rasti vietos kojoms pailsėti ir sugrįžo pas jį į laivą, nes vandenys dar tebebuvo ant viso žemės paviršiaus. Jis ištiesė ranką, paėmė balandį ir įkėlė į savo laivą. ¹⁰ Palaukęs dar septynias dienas, jis vėl išleido iš laivo balandį. ¹¹ Vakare balandis sugrįžo pas jį, ir jo snape buvo nuskintas alyvmedžio lapas! Dabar Nojus žinojo, kad vandenys žemėje jau buvo nusekė. ¹² Tuomet jis palaukė dar septynias dienas ir vėl išleido balandį. Šį kartą tasai pas jį nebesugrįžo.

¹³ Šeši šimtai pirmų metų pirmo mėnesio pirmą dieną vandenys žemėje pradėjo sekti. Nojus nukėlė laivo dangą, apsižvalgė ir pamatė, kad žemės paviršius džiūsta. ¹⁴ Antro mėnesio dvidešimt septintą dieną žemė buvo sausa. ¹⁵ Tuomet Dievas tarė Nojui: ¹⁶ „Eik iš laivo drauge su savo žmona, sūnumis ir sūnų žmonomis.“ ¹⁷ Išlaidink kartu visus su tavimi esančius gyvūnus, visas gyvas būtybes: paukščius, gyvulius ir visus žemės roplius. Teužplūsta jie žemę, tebūna vaisingi ir tesidaugina žemėje.“ ¹⁸ Išlipo tat Nojus drauge su sūnumis ir žmona bei sūnų žmonomis.

⁸ Tuomet Dievas tarė Nojui ir su juo buvusiems sūnums: ⁹ „Štai sudarau Sandorą su jumis ir jūsų būsimais palikuonimis, ¹⁰ su visais gyvūnais, esančiais su jumis, paukščiais, galvijais ir visais su jumis buvusiais žemės gyvuliais, kurie tik išlipo iš laivo. ¹¹ Aš palaikysiu Sandorą su jumis: niekada daugiau visi mirtingieji gyvūnai nebebus tvano vandenių išnaikinti, niekada daugiau nebebus tvano žemei nuniokoti. ¹² Ir tai, - pridūrė Dievas, - bus ženklas, kurį duodu visiems amžiams, mano Sandoros tarp Manęs ir jūsų bei visų su jumis esančių gyvūnų: ¹³ savo lanką padėjau į debesis, ir jis bus ženklas Sandoros tarp manęs ir žemės.“

3. Abraomo auka: Pradžios 22,1-18

¹ Dievas išbandė Abraomą. Jis tarė jam: „Abraomai!“ Šis atsiliepė: „Aš čia!“ ² „Paimk savo sūnų, - tęsė Jis, - savo vienturtį sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos kraštą ir paaukok jį kaip deginamąją auką ten viename kalne, kurį tau nurodysiu.“

³ Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo savo asilą, pasiėmė su savimi du tarnus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs malkų deginamajai aukai, jis leidosi kelionėn į vietą, apie kurią jam buvo kalbėjęs Dievas. ⁴ Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą. ⁵ „Pabūkite čia su asilu, - paliepė jis tarnams, - berniukas ir aš kopsime į ten. Pagarbinsime ir sugrįšime pas jus.“

⁶ Abraomas paėmė malkų deginamajai aukai ir uždėjo jas savo sūnui Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi savo paties rankose. Jiedu tęsė kelionę. ⁷ Izaokas kreipėsi į savo tėvą Abraomą: „Tėve!“ „Aš čia, mano sūnau“, - atsiliepė šis. Jis tarė: „Ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“ ⁸ Abraomas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau.“ Ir jiedu drauge ėjo toliau.

⁹ Atėjo jiedu į vietą, apie kurią buvo kalbėjęs Dievas. Abraomas pastatė ten aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį ant aukure sukrautų malkų. ¹⁰ Tuomet Abraomas ištiesė ranką ir pakėlė peilį savo sūnui nužudyti. ¹¹ Bet VIEŠPATIES angelas sušuko jam iš dangaus, tardamas: „Abraomai! Abraomai!“ „Aš čia“, - atsiliepė jis. ¹² „Nekelk rankos prieš berniuką, - tęsė, - nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti Man savo vienturtį sūnų.“ ¹³ Pakėlęs akis Abraomas pamatė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abraomas priėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus. ¹⁴ O tą vietą Abraomas pavadino „VIEŠPATS parūpins“ vardu, kaip ir šiandien sakoma: „VIEŠPATIES kalne bus parūpinta.“

¹⁵ VIEŠPATIES angelas pašaukė Abraomą iš dangaus antrąkart ¹⁶ ir tarė: „Prisiečiau pačiu savimi, - tai VIEŠPATIES žodis, - kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienturčio sūnaus, ¹⁷ Aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis tokius gausingus kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus, ir ¹⁸ visos tautos žemėje gaus palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus Mano balsui.“

4. Raudonosios jūros perėjimas: Išėjimo 14,10-15,1

¹⁰ Faraonas jau buvo arti, kai izraelitai žvalgydamiesi pamatė, kad egiptiečiai juos vejasi. Siaubo apimti izraelitai šaukėsi VIEŠPATIES. ¹¹ Mozei jie skundėsi: „Nejau nebuvo kapams vietos Egipte, kad išvedei mus mirti į dykumą? Ką gi padarei, išvesdamas mus iš Egipto?“ ¹² Argi ne tą pat mes sakėme tau Egipte: ‘Atstok nuo mūsų! Leisk mums tarnauti egiptiečiams?’ Iš tikrųjų būtų buvę geriau tarnauti egiptiečiams, negu mirti dykumoje.“ ¹³ Bet Mozė sakė žmonėms: „Nebijokite! Tvirtai laikykitės ir pamatysite išgelbėjimą, kurį VIEŠPATS jums šiandien suteiks. Egiptiečių, kuriuos dabar matote, daugiau niekada nebematysite.“ ¹⁴ Pats VIEŠPATS kovos už jus, o jūs nutilkite.“

¹⁵ Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Ko tu Manęs šaukiesi? Sakyk izraelitams, kad eitų kaip ėję!“ ¹⁶ O tu pakelk savo lazda, ištiesk ranką viršum jūros ir perskirk ją, kad izraelitai galėtų pereiti jūrą sausu dugnu. ¹⁷ Tada Aš, sakau tau, sukietinsiu egiptiečių širdis, kad jie eitų iš paskos. Ir Aš būsiu pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę, per jo kovos vežimus ir vežėjus. ¹⁸ Egiptiečiai žinos, kad Aš esu VIEŠPATS, kai būsiu pašlovintas per faraoną, jo kovos vežimus ir kovos vežimų vežėjus.“

¹⁹ Dievo angelas, ėjęs izraelitų gretų priešakyje, dabar pakilo ir nuėjo už jų; debesies stulpas pakilo iš jų priekio ir užėmė vietą už jų. ²⁰ Jis atsirado tarp egiptiečių stovyklos ir Izraelio stovyklos. Debesis tapo tamsus, todėl naktis praėjo taip, kad vieni prie kitų negalėjo prisiartinti per visą naktį.

²¹ Tada Mozė ištiesė ranką viršum jūros. Pučiant stipriam rytų vėjui per visą naktį, VIEŠPATS nuseklino jūrą ir pavertė ją sausa žeme. Kai vandenys buvo perskirti, ²² izraelitai žengė į jūrą sausuma, vandenims sudarius sieną jiems iš dešinės ir iš kairės. ²³ O egiptiečiai vydami žygiavo paskui juos į jūrą visi – faraono žirgai, kovos vežimai ir vežėjai. ²⁴ Atėjus ryto sargybos metui, VIEŠPATS metė žvilgsnį į egiptiečių kariuomenę iš ugnies ir debesies stulpo ir sukėlė klaiką egiptiečių gretose. ²⁵ Jis taip įklampino jų vežimų ratus, kad tie vos besisuko. Egiptiečiai tarė: „Bėkime nuo izraelitų, nes VIEŠPATS kovoja už juos su Egiptu.“

²⁶ Tada VIEŠPATS paliepė Mozei: „Ištiesk ranką viršum jūros, kad vandenys sugrįžtų ant egiptiečių, jų kovos vežimų ir vežėjų!“ ²⁷ Mozė ištiesė ranką viršum jūros. Auštant jūra ėmė grįžti į savo įprastą vietą, ir egiptiečiai bėgo nuo jos. Bet VIEŠPATS nubloškė juos į jūrą. ²⁸ Vandenys sugrįžo ir paskandino jūroje kovos vežimus ir vežėjus visą faraono kariuomenę, žygiavusią paskui izraelitus. Nė vienas jų neišsigelbėjo. ²⁹ O izraelitai perėjo per jūrą sausa žeme, vandenims sudarius sieną jiems iš dešinės ir iš kairės.

³⁰ Taip VIEŠPATS išgelbėjo tą dieną Izraelį nuo egiptiečių. Izraelis matė gulinčius negyvus egiptiečius ant jūros kranto. ³¹ Pamatęs galingą ranką, kurią VIEŠPATS pakėlė prieš Egiptą, Izraelis pabūgo VIEŠPATIES ir patikėjo VIEŠPAČIUI ir Jo tarnu Moze.

¹ Tada Mozė ir izraelitai giedojo VIEŠPAČIUI.

5. Išganymas visiems veltui: Izaijo 55,1-11

¹ Nagi visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens! Net jei neturite pinigų, ateikite, pirkite duonos ir valgykite! Ateikite, pirkite vyno ir pieno be pinigų ir be kainos!

² Kodėl mokate pinigus už tai, kas nėra duona, ir atiduodate uždarbį už tai, kas nepasotina? Paklauskite manęs, ir valgysite tai, kas gera, gardžiuositės skanėstais.

³ Ateikite pas mane ir rūpestingai klausykitės, kad turėtumėte gyvenimą. Aš sudarysiu su jumis amžinąją Sandorą, remdamasis savo ištikimąja meile Dovydui.

⁴ Štai padariau jį liudytoju tautoms, vadu ir tautų valdovu.

⁵ Ir tu pašauksi tautą, kurios nepažinai, o tautos, kurios tavęs nepažino, bėgs pas tave dėl VIEŠPATIES, tavo Dievo, ir dėl Izraelio Šventojo, kuris tau suteikė tokią garbę.

⁶ Ieškokite VIEŠPATIES, kai galima Jį rasti, šaukitės Jo, kai Jis arti.

⁷ Tepalieka nedorėlis savo kelią ir nusidėjėlis savo kėslus! Tegrižta jis pas VIEŠPATĮ, kad jo pasigailėtų, pas mūsų Dievą, nes Jis labai atlaidus.

⁸ „Juk Mano mintys – ne jūsų mintys, o Mano keliai – ne jūsų keliai, - tai VIEŠPATIES žodis. ⁹ Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip Mano keliai viršija jūsų kelius ir Mano mintys – jūsų mintis.

¹⁰ Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus ir negrižta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad joje dygtų ir želtų augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam, ¹¹ taip ir žodis, išeinantis iš Mano burnos, nesugriš pas Mane bergždžias, bet įvykdys tai, ko trokštu, ir atliks, kam buvo siųstas.“

6. Nauja širdis ir nauja dvasia: Ezechielio 36,24-28

²⁴ Atimsiu jus iš tautų, surinksiu iš visų kraštų ir parvesiu į jūsų žemę. ²⁵ Nuplausiu jus tyru vandeniu, bus nuvalyti visi jūsų nešvarumai, visi jūsų stabai bus pašalinti. ²⁶ Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmens širdį ir duosiu jums jautrią širdį. ²⁷ Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal Mano įstatus, laikytumėtės Mano įsakų ir juos vykdytumėte. ²⁸ Tuomet jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų protėviams; jūs būsite Mano tauta, o Aš būsiu jūsų Dievas.

7. Dievo ištikimybė Izraeliui: Pakartoto Įstatymo 31,19-29

¹⁹ Todėl dabar užsirašykite šią giesmę, mokykite jos izraelitus, dėdami ją jiems į lūpas, idant ši giesmė būtų Mano liudijimas prieš izraelitus. ²⁰ Juk kai Aš juos įvesiu į žemę, tekančią pienu ir medumi, kurią pažadėjau prisiekdamas jų protėviams, kai turės ko valgyti iki soties ir tuks, jie kreipsis į svetimus dievus, niekindami Mane ir laužydami mano Sandorą. ²¹ Kai juos ištiks daug baisių nelaimių, ši giesmė bus liudijimas prieš juos, nes ji niekad nepradings iš jų palikuonių lūpų. Juk Aš žinau, ką jie linkę daryti net dabar, prieš Man juos įvedant į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjau.“ ²² Tą pačią dieną Mozė užsirašė šią giesmę ir mokė jos izraelitus.

²³ Tada VIEŠPATS įpareigojo Nūno sūnų Jozuę ir tarė: „Būk stiprus ir ryžtingas, nes tu įvesi izraelitus į kraštą, kurį Aš jiems pažadėjau. Aš būsiu su tavimi.“

²⁴ Baigęs rašyti visus šio Įstatymo žodžius knygoje, ²⁵ Mozė įsakė levitams, nešusiems VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, tardamas: ²⁶ „Imkite šią Įstatymo knygą ir padėkite ją šalia VIEŠPATIES, savo Dievo, Sandoros Skrynios. Tebūna ji ten kaip liudytojas prieš tave. ²⁷ Gerai žinau, koks esi maištingas ir kietasprandis. Net dabar, man dar gyvam tarp jūsų tebesant, maištavote prieš VIEŠPATĮ. O kas bus man mirus! ²⁸ Surinkite prie manęs visus savo giminių seniūnus ir apskaitininkus, kad jiems klausantis perskaityčiau šiuos žodžius ir pašaukčiau dangų ir žemę prieš juos liudyti. ²⁹ Gerai žinau, kad jūs, man mirus, iš tikrųjų nedorai elgsitės, nukrypsite nuo kelio, kuriuo eiti esu jums įsakęs. Ištiks jus nelaimė ateityje, nes darote, kas nedora VIEŠPATIES akyse, pykdote Jį savo darbais.“

8. Kaulų slėnis: Ezechielio 37,1-14

¹ VIEŠPATIES ranka palietė mane. Jis išvedė mane VIEŠPATIES dvasia ir pastatė viduryje slėnio, kuris buvo pilnas kaulų. ² Jis visur vedžiojo mane tarp jų; slėnyje jų buvo labai daug. Jie buvo labai sudžiūvę. ³ Jis tarė man: „Žmogau, ar gali šie kaulai atgyti?“ Atsakiau: „Viešpatie DIEVE, tik Tu tai žinai.“ ⁴ Tuomet jis tarė man: „Pranašauk šitiems kaulams, sakyk jiems: ‘Sausieji kaulai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio!’“ ⁵ Taip kalba Viešpats DIEVAS šiems kaulams: „Tikėkite manimi, Aš įkvėpsiu jums dvasią, ir jūs atgysite. ⁶ Duosiu jums sausgysles, uždėsiu ant jūsų raumenis, aptrauksiu jus oda, suteiksiu jums alsavimą, ir atgysite. Tuomet žinosite, kad Aš esu VIEŠPATS.“

⁷ Pranašavau, kaip man buvo liepta, ir, man bepranašaujant, staiga pasigirdo triukšmas ir barškėjimas: kaulai rinkosi kaulas prie savo kaulo. ⁸ Įsižiūrėjau, ir, tikėkite manimi, ant jų buvo sausgyslės, raumenys užaugę ir oda juos aptraukusi, bet dvasios juose nebuvo. ⁹ Tuomet Jis tarė man: „Pranašauk dvasiai, pranašauk, žmogau, ir sakyk dvasiai: ‘Taip kalba Viešpats DIEVAS. Ateik, dvasia, iš keturių vėjų ir padvelk į tuos užmuštuosius, kad jie atgytų.’“ ¹⁰ Pranašavau, kaip man buvo liepta, ir į juos įėjo dvasia; jie atgijo, ir pakilo ant kojų nepaprastai didelė minia.

¹¹ Jis kreipėsi į mane: „Žmogau, šie kaulai – visi Izraelio namai. Žiūrėk! Jie sako: ‘Sudžiūvo mūsų kaulai, nebėra mums vilties. Esame žuvę!’“ ¹² Todėl pranašauk jiems ir sakyk: ‘Taip kalba Viešpats DIEVAS. Tikėkite Manimi, atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš kapų, Mano tauta, ir parvesiu jus į Izraelio žemę. ¹³ Jūs žinosite, kad Aš esu VIEŠPATS, kai atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš jūsų kapų, Mano tauta! ¹⁴ Duosiu jums Savo dvasią, kad atgytumėte, parvesiu jus į jūsų žemę, kad žinotumėte, jog Aš, VIEŠPATS, pasakiau, Aš ir padarysiu’“, - tai VIEŠPATIES žodis.

9. *Jobas išpažįsta Atpirkėją: Jobo 19,19-27*

- ¹⁹ Mano artimiausi bičiuliai šlykštisi manimi; tie, kuriuos mylėjau, atsuko man nugaras.
- ²⁰ Vien oda ir kaulai liko iš manęs, vos vos išsigelbėjau.
- ²¹ Pasigailėkite manęs! Pasigailėkite manęs, mano bičiuliai, nes mane ištiko Dievo ranka!
- ²² Kodėl turite mane persekioti, kaip daro Dievas? Nejau jums dar negana mane kankinti?
- ²³ O, kad mano žodžiai būtų užrašyti! O, kad jie būtų surašyti į knygą! ²⁴ O, kad geležies plaktuku ir švinu jie būtų amžinai iškalti ant uolos!
- ²⁵ Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas; galų gale Jis pakils kaip liudytojas žemėje.
- ²⁶ Net kai liga jau bus suėdusi mano odą, savo kūnu matysiu Dievą. ²⁷ Matysiu Jį savo, o ne kieno kito akimis! To trokšta širdis mano krūtinėje!

10. Jona pamokslauja Ninevei: Jonos 3,1-10

¹ Antrąkart Joną pasiekė VIEŠPATIES žodis: ² „Keliauk tuojau pat į Ninevę, tą didį miestą, ir paskelbk jam, ką Aš tau sakau.“ ³ Pakludamas VIEŠPATIES žodžiui, Jona pakilo ir nuvyko į Ninevę. O Ninevė buvo labai didelis miestas; jį pereiti reikėjo trijų dienų. ⁴ Jona pradėjo kelionę per miestą, ir, eidamas pirmos dienos kelią, skelbė: „Dar keturiasdešimt dienų, ir Ninevė bus sunaikinta!“ ⁵ Ninevės žmonės patikėjo Dievu, paskelbė pasninką ir visi, dideli bei maži, apsiliko ašutinėmis.

⁶ Kai žinia pasiekė Ninevės karalių, jis pakilo nuo sosto, nusivilko drabužius, apsisiautė ašutine ir sėdosi į pelenus. ⁷ Paskui jis įsakė paskelbti Ninevėje: „Karaliaus ir jo didžiūnų įsakymu joks žmogus ar gyvulys nelies jokio maisto; raguočiai ir avys tenebūna ganomi ir vandens tenegeria. ⁸ Žmonės ir gyvuliai bus apvilkti ašutinėmis ir visu balsu tesišaukia VIEŠPATIES. Visi tesigręžia nuo savo nedorų kelių ir nuo smurto. ⁹ Kas žino? Gal Dievas pasigailės ir atleis, gal sulaikys savo degantį įniršį, ir mes nežūsime.“

¹⁰ Pamatęs, ką jie padarė ir kaip nusigręžė nuo savo nedorų kelių, Dievas pasigailėjo ir nenubaudė nelaimė, kuria buvo jiems grasinęs. To Jis nebepadarė.

11. Dievo žmonių surinkimas: Sofonijo 3,12-20

¹² Paliksiu tavo viduryje nuolankią ir kuklią tautą. VIEŠPATIES vardas bus jiems prieglauda, ¹³ ir aš išsaugosiu Izraelio likutį. Jie blogai nebesielgs ir nebekalbės netiesos. Apgaulingam liežuviui jų burnose nebebus vietos. Tuomet jie ganysis ir ilsės, ir nebebus kam jų gąsdinti.

¹⁴ Krykštauk iš džiaugsmo, Siono dukterie, šauk, Izraeli! Visa širdimi džiaukis ir džiūgauk, dukterie Jeruzale! ¹⁵ VIEŠPATS atšaukė tau skirtą nuosprendį, Jis nušlavė šalin tavo priešus. Izraelio karalius, pats VIEŠPATS, yra tavyje; tau daugiau nebereikės bijoti nelaimės.

¹⁶ Tą dieną Jeruzalei bus sakoma: „Nebijok, Sione, nenuleisk rankų!“ ¹⁷ VIEŠPATS, tavo Dievas, pergalę teikiantis galiūnas, yra tavyje: Jis noriai džiaugsis tavimi, atnaujins tave mylėdamas ir džiūgaus dėl tavęs giedodamas, ¹⁸ kaip džiūgaujama iškilmių dieną. Atitolinsiu nuo tavęs nelaimę, dėl kurios tu kentėjai pajuoką. ¹⁹ Tikėk manimi! Tuo metu padarysiu galą visiems, kurie tave engė. Išgelbėsiu raišuosius, surinksiu paklydusiuosius ir permainsiu jų gėdą į gyrių ir garbę visoje žemėje. ²⁰ Tuo metu parvesiu jus namo ir tuo laiku jus surinksiu. Padarysiu jus garbingus ir giriamus visose žemės tautose, kai sugrąžinsiu, jums matant, tremtinius, - sako VIEŠPATS.

12. Ugnimi plieskianti krosnis: Danieliaus 3,1-30

¹ Karalius Nabukadnecaras padarė statulą iš aukso šešiasdešimt uolekčių aukščio, šešių uolekčių pločio ir pastatė ją Dūros lygumoje, Babilono srityje. ² Tuomet karalius Nebukadnecaras įsakė, kad būtų pašaukti satrapai, seniūnai ir valdytojai, patarėjai, išdo saugotojai, teisėjai, tarnautojai ir visi sričių pareigūnai dalyvauti pašventinimo iškilmėse statulos, kurią karalius Nebukadnecaras buvo pastatęs. ³ Taigi satrapai, seniūnai ir valdytojai, patarėjai, išdo saugotojai, teisėjai, tarnautojai ir visi sričių pareigūnai susirinko į pašventinimo iškilmės statulos, kurią buvo pastatęs karalius Nebukadnecaras. Jiems stovint priešais statulą, kurią Nebukadnecaras buvo pastatęs, ⁴ šauklys garsiai paskelbė: „O tautos ir gentys visų kalbų! Jums įsakyta, ⁵ išgirdus garsą rago, trimito, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio instrumento, parpulti ir pagarbinti aukso statulą, kurią pastatė karalius Nebukadnecaras. ⁶ O kas neparpuls ir nepagarbins, tas bus tuojau pat įmestas į krosnį, plieskiančią ugnimi.“ ⁷ Todėl, išgirdusios rago, trimito, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio muzikos instrumento garsą, visų kalbų tautos ir gentys parpuolė ir pagarbino Nebukadnecaro pastatytą aukso statulą.

⁸ Pasinaudodami proga, kai kurie chaldėjai atėjo ir apskundė judėjus. ⁹ Jie kreipėsi į karalių Nebukadnecarą ir tarė: „O karaliau! Gyvuok amžinai! ¹⁰ Karaliau, tu išleidai įsaką, kad kiekvienas žmogus, išgirdęs rago, trimito, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio muzikos instrumento garsą, turi parpulti ir pagarbinti aukso statulą, ¹¹ o kas neparpuls ir nepagarbins, tas bus įmestas į krosnį, plieskiančią ugnimi. ¹² Yra judėjų, kuriuos tu paskyrei valdyti Babilono sritį, Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas. O karaliau, šie vyrai tavęs nepaiso! Tavo dievams jie netarnauja ir aukso statulos, kurią tu pastatei, negarbina.“

¹³ Tuomet Nebukadnecaras, įtūžęs iš pykčio, įsakė atvesti Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą. Jie buvo tuojau pat atvesti pas karalių. ¹⁴ Nebukadnecaras paklausė jų: „Ar tai tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai, kad jūs netarnaujate mano dievams ir negarbinatė aukso statulos, kurią aš pastačiau? ¹⁵ Taigi dabar, jei esate pasirengę, išgirdę rago, trimito, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio muzikos instrumento garsą, turite parpulti ir pagarbinti mano padarytą statulą. Bet jei nepagarbinsite, būsite tuojau pat įmesti į krosnį, plieskiančią ugnimi. Koks dievas gali išgelbėti jus iš mano rankų?“

¹⁶ Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas atsakė karaliui: „O Nebukadnecarai, mums nėra reikalo ką nors tau atsakyti. ¹⁷ Jei mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš ugnimi plieskiančios krosnies ir tavo rankos, karaliau, teišgelbsti. ¹⁸ Bet jeigu ne, karaliau, tebūna tau žinoma, kad mes tavo dievams netarnausime ir aukso statulos, kurią tu pastatei, negarbinsime.“

¹⁹ Nebukadnecaras taip įtūžo ant Šadracho, Mešacho bei Abed Nego, kad pyktis net iškreipė veidą, ir liepė pakurti krosnį septynis kartus smarkiau, negu paprastai buvo kūrenama. ²⁰ O keliems savo kariuomenės galiūnams jis liepė surišti Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą ir įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį. ²¹ Taigi šie vyrai buvo surišti kaip buvo apsirengę, su skraistėmis, kelnėmis, kepurėmis bei kitais drabužiais, ir įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį. ²² Kadangi karaliaus įsakymas buvo skubus ir krosnis buvo taip labai prikūrenta, nuo liepsnos liežuvių žuvo vyrai, nešusieji Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą. ²³ O tie trys vyrai Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas nukrito surišti į ugnimi plieskiančią krosnį.

²⁴ Karalius Nebukadnecaras buvo nustebintas. Jis skubiai pakilo ir kreipėsi į savo patarėjus, klausdamas: „Argi ne tris vyrus įmetėme į ugnį surištus?“ Jie atsakė karaliui: „Tikrai taip, o karaliau!“ ²⁵ „Bet, - atkirto karalius, - aš matau keturis palaidus vyrus, vaikščiojančius ugnies liepsnose. Jie visiškai nepaliesiti! O tas ketvirtasis atrodo lyg dangiškoji būtybė!“ ²⁶ Tuomet Nebukadnecaras priėjo prie ugnimi plieskiančios krosnies durų ir tarė: „Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai, aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite! Ateikite čia!“ Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas tuojau pat išėjo iš ugnies. ²⁷ Satrapai, seniūnai, valdytojai ir karaliaus patarėjai apspito juos ir pamatė, kad ugnis neturėjo jokios galios tų vyrų kūnams: jų galvos plaukai nebuvo nusvilinti, jų skraistės nebuvo ugnies apdegintos, joks ugnies kvapas nesklido nuo jų.

²⁸ Nebukadnecaras pareiškė: „Tebūna pašlovintas Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievas! Jis atsiuntė savo angelą ir išgelbėjo savo tarnus, kurie Juo pasitikėjo! Jie nepakluso karaliaus įsakui

ir sutiko verčiau atiduoti savo kūnus, negu kokiam kitam dievui tarnauti ir jį garbinti, išskyrus jų pačių Dievą.²⁹ Todėl įsakau visų kalbų tautoms ir gentims: kas tik nepagarbiai kalbės apie Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievą, tas bus sudraskytas į gabalėlius ir jo namai bus išgriauti, nes nėra jokio kito Dievo, kuris galėtų taip išgelbėti.“

³⁰ Tada karalius paaukštino Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą Babilono srityje.

Krikšto liturgija

Romiečiams 6,3-11

³ Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti Jo mirtyje?
⁴ Taigi krikštu mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą.

⁵ Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, tai būsime suaugę ir su prisikėlimo. ⁶ Mes žinome, jog mūsų senasis „aš“ yra nukryžiuotas kartu su Juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebevergautume nuodėmei. ⁷ Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės.

⁸ Jeigu esame mirę su Kristumi, tikime ir gyvensiame su Juo. ⁹ Mes žinome, kad prikeltas iš numirusių Kristus daugiau nebemiršta; mirtis Jam nebeturi galios. ¹⁰ Kad Jis numirė, tai numirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad gyvena – gyvena Dievui. ¹¹ Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje.

Žodžio liturgija

Evangelija:

Morkaus 16,1-8

¹ Šabui praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. ² Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo. ³ Jos kalbėjosi tarp savęs: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“ ⁴ Bet, pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas. O buvo jis labai didelis. ⁵ Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. ⁶ Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, Jo čia nebėra. Štai vieta, kur Jį buvo paguldę. ⁷ Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petriui: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs.“ ⁸ Jos išėjo ir skubiai nubėgo nuo kapo, nes jas buvo pagavęs drebulys ir siaubas. Persigandusios jos niekam nieko nesakė.

ARBA

Jn 20,1-18

¹ Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdalena atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. ² Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur Jį padėjo.“ ³ Petras ir tas kitas mokinys nuskubėjo prie kapo. ⁴ Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūšį. ⁵ Pasilenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo. ⁶ Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įeina į rūšį ir mato paliktas drobules ⁷ ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. ⁸ Tuomet įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. ⁹ Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad Jis turėsias prisikelti iš numirusių. ¹⁰ Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.

¹¹ O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapo vidų ¹² ir pamatė du angelus baltais drabužiais sėdinčius: vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje ten, kur būta Jėzaus kūno. ¹³ Jie paklausė ją: „Moterie, ko verki?“ Ji atsakė: „Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur Jį padėjo.“ ¹⁴ Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. ¹⁵ O jis tarė jai: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ Jinai, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: „Viešpatie, jei jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu.“ ¹⁶ Jėzus jai sako: „Marija!“ Ji atsigrėžė ir sušuko hebrajiškai: „Rabuni!“ (Tai reiškia „Mokytoju.“) ¹⁷ Jėzus jai tarė: „Nelaikyk Manęs! Aš dar neįžengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas Mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš žengiu pas Savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas Savo Dievą ir jūsų Dievą.’“ ¹⁸ Marija Magdalena nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką Jis jai sakęs.